

endnu i dette Øjeblik ikke om, at den ærede Minister virkelig mener det loyalt med dette Samarbejde. Jeg tror ikke, at Ministeren har taget Ting frem for at bringe Splid eller Adskillelse af nogen Art i Demokratiet, men den højtærede Minister kan ikke hindre, at det sker alligevel. Thi som disse Ting ere stillede frem, rejser den gamle Bevægelse, som vi kende fra for 15 Aar siden i 1894, da Højre og de Moderate gik sammen ude i Landet, sig paany, idet Højre og de Moderate gaa sammen i Kredsene om at bekæmpe Venstrereformpartiet. Det er Virkeligheden, og det kan lidet nytte, at man søger at hindre det, naar man ikke har Magt til at hindre det. Jeg ved, at den højtærede Minister med al sin gode Villie, som jeg respekterer ham for, ikke kan hindre det. Daglig ser man denne Bevægelse finde Sted, og den øges stærkere og stærkere. Det kan da ikke undgaas, at vi fra vor Side maa vende os mod den, at vi maa møde den. Vi kunne ikke rolig staa og tage mod fælles Angreb fra de Sider.

Derfor kan jeg ikke se bedre end, at det ikke ser godt ud for Sagens Ordning. Jeg kan ikke se, at der virkelig kan blive et Samarbejde og Sagen kan blive ordnet, saaledes som Tingene nu ligge for. Det er noget, som jeg er meget nedslaaet over, thi jeg havde ventet, at vi paa Grundlag af det Arbejde, der skulde gøres her i Vinter, i alt Fald kunde naa saa langt frem, at det blev muligt at faa en Ordning, saa Vælgerne kunde forstaa, hvad der kunde føres igennem. Jeg frygter for, at det ikke kan naas. Det Tilbud, der er gjort fra vor Side, betragter jeg som et Tilbud, der i Virkeligheden vilde skaffe os en god Ordning, og som, naar det fik Tilslutning blandt Vælgerne, kunde danne et Grundlag for en Ordning af vort Forsvar, der kunde skaffe Fred her i Landet, betrygge os i vor Selvstændighed og aabne Adgang til at opfylde de Forpligtelser, der hvile paa os. Men som Sagen nu er kommen til at ligge, gaar der saa mange Strømninger ude mellem Vælgerne mod dette Arbejde, at det ser ud til, at vi ikke faa noget ud af det. Det skulde glæde mig, om jeg ser for mørkt paa Tingene, om Virkeligheden vilde vise sig at være bedre, end den ser ud for mig.

Der er blevet sagt, og det siges daglig fra forskellig Side, at jeg vil benytte denne Sag i Politikens Tjeneste, benytte den mod Ministeriet. Det er saa langt ra, at det hele Tiden har været mig om

at gøre at hindre, at denne Sag blev anvendt mod Ministeriet, og skulde jeg være en Hindring for at faa Sagen ordnet, skulde ingen være villigere end jeg til at træde til Side, saa længe den ordnes.

Sveistrup: Der er fra forskellig Side fremkommet Udtalelser i Anledning af det Forslag, jeg sammen med en Del andre Medlemmer har stillet angaaende en større Bevilling til Fremme af den internationale Fredsbevægelse.

Jeg skal med Hensyn til, hvad der blev sagt af det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) om, at der skulde være en Modsigelse i dette at ville stemme for forhøjede Militærbevillinger og samtidig ville stemme for Fredsbevillinger, sige, at hvis det ærede Medlem tror det, viser det, at han har overmaade ringe Kendskab til Verdensfredsbevægelsen. Thi det er en Kendsgerning, at denne støttes i de forskellige Lande ikke blot af dem, der gaa imod forøgede militære Bevillinger, men ogsaa af saare mange, som under de givne Forhold anse det for nødvendigt at følge den almindelige Udvikling med Hensyn til Militærudgifterne, men som netop deri se en Opfordring mere til at arbejde paa at komme frem til Tilstande, hvor Retten kan træde i Magtens Sted. I 1889 hørte jeg den berømte franske Politiker Jules Simon udtale sig om Fredsbevægelsen. Han var Præsident for den første interparlamentariske Sammenkomst, som fandt Sted i Paris i det Aar, men det var ikke ved den, men ved en anden Lejlighed, ved en Kongres, han udtalte sig om Fredsbevægelsen. Der udtalte han sig saaledes, at dersom det truede med Krig, vilde de franske Mødre sige til deres Sønner: I skulle gaa ud og slaas, men de samme Mødre vilde sige til Diplomatene: I skulle forhindre dem i at slaas. Denne Udtalelse, der turde staa som typisk for den Tankegang, der er den overvejende indenfor den europæiske Fredsbevægelses Forkæmpere, belyser og bekræfter tilstrækkelig Berettigelsen af den Tankegang, der her siger paa den ene Side: Det lille bitte Land Danmark kan ikke bryde ud af den almindelige Udvikling med Hensyn til de militære Forhold, men paa den anden Side: Det lille bitte Land Danmark er mere end noget Land interesseret i den internationale Fredsbevægelses Vækst og bør yde den en virksom Støtte.

I det Svar, jeg her har givet til det ærede Medlem fra Middelfart, er tillige